

Džodi Elen Malpas

Jedna noć
OBEĆANJE

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Jodi Ellen Malpas

ONE NIGHT PROMISED

Copyright © Jodi Ellen Malpas 2014

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Mojoj pomoćnici Šivon. Svi je znate kao Zaštitnicu svega
što je važno. Ja je znam kao svoju mlađu sestru.*

PROLOG

Pozvao ju je. Znala je da će saznati – on svugde ima oči i uši, ali to je nije sprečavalo da mu prkosi. Sve je to deo nauma da bude po njenom.

Gotovo da nije primećivala koliko je glupa dok se teturala mračnim hodnikom ozloglašenog londonskog kluba prema njegovoj kancelariji. Rešenost i previše alkohola su joj otupe- li moć rasuđivanja. Kod kuće ima porodicu koja je voli, ljude koji je cene i vole, pored kojih se oseća željeno i poštovano. Duboko u sebi je znala da nema razloga da nudi svoje telo i um u ovom odvratnom, prljavom i mutnom svetu. Ali večeras je to ponovo radila. I ponovo će to činiti sutra uveče.

Stomak joj se zgrčio kad se približila vratima njegove kancelarije, a mozak naliven alkoholom radio je tek toliko da je uspela da podigne ruku do kvake. Tiho je štucnula, još jednom se spotakla u glupavim visokim potpeticama i upala u Vilijamovu kancelariju.

On je lep muškarac u kasnim tridesetim. Gusta kosa koja je posedela na slepoočnicama i otmeno odelo davali su mu ugađen izraz. Četvrtasta vilica mu je gruba, ali osmeh

mu je srdačan – kad se osmehne, što retko čini. Njegovi muški klijenti nikad nisu videli taj smešak. Vilijam održava neprobojnu fasadu zbog koje svi muškarci strepe u njegovom društvu. Ali oči bi mu uvek sijale u društvu devojaka, a izraz postajao blag i ohrabrujući. Nije to shvatala, a nije se ni trudila da razume. Znala je samo da joj je on potreban. A znala je da je i ona Vilijamu draga. Koristila je tu slabost protiv njega. Srce grubog biznismena bilo je meko kad je reč o njegovim devojkama, ali omekšalo bi kad je reč o njoj.

Vilijam je podigao glavu i pogledao prema vratima kroz koja se uteturala. Prekinuo je ozbiljan razgovor s visokim čovekom opakog izgleda koji se naginjao nad radnim stolom. Njegovo je pravilo da se uvek kuca i nikad ne ulazi bez poziva, ali ona to nikad nije činila i Vilijam je nikad nije korio. „Kasnije ćemo završiti“, rekao je saradniku, koji je odmah izašao bez protivljenja i zatvorio vrata za sobom.

Vilijam je ustao, ispravio sako i obišao veliki radni sto. Čak i kroz alkoholnu izmaglicu jasno je videla njegov zabrinuti izraz. A videla je i nagoveštaj zlovolje. Prišao joj je polako, obazrivo, kao da je brinuo da će pobeći. Nežno ju je uhvatio za ruku i smestio u kožnu stolicu naspram radnog stola. Potom je sebi natočio viski, a njoj pružio čašu hladne vode.

Nije se bojala prisustva tog moćnog čoveka, čak ni ovako ranjiva. Začudo, uvek se osećala sigurno s njim. On bi učinio sve za svoje devojke, čak bi i kastrirao muškarca koji prekorači granicu. Vilijam ima određena pravila i nijedan iole razuman čovek se ne usuđuje da ih prekrši ako mu je stalo da sačuva živu glavu. Videla je šta može da se dogodi, a to nije bilo lepo.

„Rekao sam ti da je gotovo“, kazao je Vilijam. Trudio se da zvuči iznervirano, ali glas mu je bio prožet saosećanjem.

„Ako ih ne pošalješ gore kod mene, sama ću ih pronaći“, odgovorila je, zaplajući jezikom. Iako je sitna, pijanstvo joj je ulilo odvažnost. Bacila je tašnu na radni sto, ali Vilijam se nije obazirao na njen nedostatak poštovanja, već je gurnuo tašnu natrag prema njoj.

„Trebali ti novac? Daću ti novac. Ne želim da ostaneš u ovom svetu.“

„Ne možeš ti da odlučuješ o tome“, odvrtila je neustrašivo, dobro znajući šta radi. Njegove stisnute usne i potamnele sive oči poručivale su joj da uspeva – iznervirala ga je.

„Imaš sedamnaest godina. Čitav život je pred tobom.“ Ustao je, obišao sto pa seo na ivicu ispred nje. „Lagala si me u vezi s godinama, prekršila si bezbroj pravila i sad mi ne dozvoljavaš da ti sredim život.“ Uhvatio ju je za bradu kako bi podigao njeno prkosno lice prema svom. „Ne poštuješ me i, što je najgore od svega, ne poštuješ sebe.“

Nije znala šta da odgovori na to. Zavela ga je i obmanula samo da bi mu se približila. „Izvini“, promrmljala je tiho i otela se kako bi otpila veliki gutljaj vode. Nije znala šta još da kaže, a čak i kad bi smislila nešto, ne bi vredelo. Znala je da će Vilijamovo saosećanje prema njoj narušiti poštovanje koje je stekao u ovom mutnom poslu, a njeno odbijanje da mu dozvoli da je izvuče iz neprilika – za koje oseća odgovornost – samo preti da još više naškodi njegovom ugledu.

Kleknuo je ispred nje i položio krupne dlanove na njene nage noge. „Koji je klijent ovog puta prekršio pravilo?“

Slegla je ramenima, ne želeći da oda ime muškarca koga je namamila u krevet. Znala je da je Vilijam upozorio sve da se drže dalje od nje. Zavodila ih je baš kao i Vilijama. „Nije važno.“ Htela je da se Vilijam naljuti na nju zato što mu uporno ne ukazuje poštovanje, ali on je ostao miran.

* * *

„Nećeš dobiti ono što želiš.“ Vilijam se osećao kao đubre dok je izgovarao te grube reči. Znao je šta ona želi. „Ne mogu da pazim na tebe“, dodao je tiho i spustio joj rub kratke haljine.

„Znam“, prošaputala je.

Duboko je udahnuo, umoran. Znao je da ona ne pripada njegovom svetu. Nije bio siguran ni da li *on* i dalje tu pripada. Nikad nije dozvolio da se saosećanje umeša u posao, nikad sebe nije doveo u situaciju koja bi naškodila njegovom ugledu, ali ova devojka je sve to okrenula naglavce. To je zbog njenih safirnih očiju. Nikad nije dozvolio da mu se osećanja umešaju u posao – nije sebi smeo to da priušti – ali ovog puta je omanuo.

Podigao je krupnu šaku i pomilovao je po mekom, porcelanskom obrazu. Očajanje u njenim očima probolo mu je otvrdilo srce. „Pomozi mi da uradim ono što je ispravno. Ne pripadaš ovde“, rekao je.

Klimnula je glavom i Vilijam je odahnuo. Ova devojka je prelepa i previše nepromišljena – opasna mešavina. Zbog toga će upasti u nevolju. Iako ga je obmanula, ljutio se na sebe što je dozvolio da se uplete u ovo.

On pazi na svoje devojke, poštuje ih, stara se da ih njegovi klijenti poštuju i uvek motri na sve što bi moglo da ih povredi, psihički i fizički. On zna šta će one uraditi pre nego što to učine. Međutim, dozvolio je da mu ova isklizne iz ruku. Ova ga je obmanula. Ipak, nije je krivio. Krivio je sebe. Previše ga je pomutila njena lepota – lepota koja će mu zauvek ostati urezana u glavi. Ponovo će je poslati dalje od sebe i postarati se da ovog puta tamo i ostane. Previše mu je stalo do nje da bi je zadržao. A to je njegovoj mračnoj duši teško padalo.

PRVO POGLAVLJE

Mnogo toga se može reći o savršenoj šolji kafe. A još više o pravljenju savršene šolje kafe u aparatu nalik svemirskom brodu koji upravo gledam. Nekoliko dana sam posmatrala kako moja kolegunica Silvija lako sprema kafu i istovremeno ćaska, drži drugu šolju spremnu i kuca račun na kasi. Ali ja samo pravim veliku zbrku kako od kafe tako i od mesta na kome aparat stoji.

Tiho sam opsovala i povukla zaglavljeno čudo od filtera. Skliznuo je i zrna kafe rasuše se svugde. „Ne, ne, ne“, promrsila sam sebi u bradu i izvadila krpu iz prednjeg džepa kecelje. Vlažna krpa je smeđa, što otkriva da sam danas već hiljadu puta brisala nered koji sam napravila.

„Hoćeš li da preuzmem?“, čujem Silvijin veseli glas iza sebe. Ramena mi klonuše. Ne vredi. Koliko god puta pokušavala, uvek završim u istom škripcu. Ovaj svemirski brod i ja se ne slažemo dobro.

Teatralno uzdišem i okrećem se, pružajući Silviji veliku metalnu dršku. „Izvini. Ovaj aparat me mrzi.“

Ružičaste usne joj se razvlače u srdačan osmeh, a sjajna crna kosa ošišana na paž poskakuje dok odmahuje glavom.

Njeno strpljenje je za svaku pohvalu. „Naučićeš s vremenom. Zašto ne bi rasklonila sto sedam?“

Brzo sam uzela poslužavnik i otišla do nedavno upražnjenog stola u nadi da ću se iskupiti. „Otpustiće me“, promrmljala sam zamišljeno dok sam stavljala tanjire i šolje na poslužavnik. Radim ovde tek četiri dana, ali kad me je Del primio, rekao je da ću posle nekoliko sati obuke već prvog dana ovladati aparatom koji zauzima veći deo šanka u zadnjem delu bistroa. Taj dan je bio užasan i mislim da se Del složio sa mnom.

„Neće.“ Silvija je uključila aparat i bistro je ispunio zvuk pare koja kulja. „Sviđaš mu se!“, dodala je glasnije, uzela šolju a onda tacnu i kašičicu pa konačno salvetu i čokoladne mrvice, sve vreme s lakoćom vrteći metalni bokal s mlekom.

S osmehom sam obrisala sto, podigla poslužavnik i otišla u kuhinju. Del me poznaje samo nedelju dana i već je izjavio da nemam nijednu lošu osobinu. I moja baka to govori, ali dodaje kako bi trebalo da uskoro steknem bar mrvicu loših osobina, jer svet i ljudi koji ga nastanjuju nisu uvek fini i dobri.

Spuštam poslužavnik i ređam posuđe u mašinu za pranje.

„Jesi li dobro, Livi?“

Okrećem se prema otresitom glasu kuvara Pola. „Odlično. Ti?“

„Nikad bolje.“ Ponovo se posvetio ribanju šerpi, pevušeci.

Nastavila sam da ređam tanjire u mašinu, razmišljajući kako će verovatno sve biti u redu pod uslovom da ne moram da se bakćem onim aparatom. „Hoćeš li da uradim još nešto pre nego što odem?“, pitala sam Silviju kad je prošla kroz salunska vrata što dele kuhinju od bistroa. Zavidim joj što lako i brzo obavlja sve poslove, od snalaženja s onim prokletim aparatom do ređanja šolja jednih preko drugih bez gledanja.

„Ne.“ Okreće se i briše ruke o prednji deo kecelje. „Samo ti idi. Vidimo se sutra.“

„Hvala.“ Skidam kecelju i kačim je. „Zdravo, Pole.“

„Uživaj večeras, Livi“, dobacio je, mašući kutlačom iznad glave.

Provukla sam se između stolova u bistrou, otvorila vrata i izašla u usku sporednu ulicu. Odmah sam pokisla. „Divota.“ Osmehnula sam se, pokrila glavu teksas jaknom i potrčala.

Preskakala sam bare, ali stopala mi nisu ostala suva u starkama, dok sam šljapkala užurbanim korakom prema autobuskoj stanici.

Popela sam se stepenicama naše gradske kuće, uletela unutra i naslonila se na vrata da povratim dah.

„Livi?“ Pokislo raspoloženje mi se razvedrilo čim sam čula nanin promukli glas. „Livi, jesi li ti?“

„Ja sam!“ Okačila sam natopljenju jaknu o čiviluk, izula mokre starke pa pošla dugim hodnikom do kuhinje u zadnjem delu kuće. Zatekla sam nanu nagnut nad šporetom, mešala je nešto – verovatno supu – u velikoj šerpi.

„Stigla si!“ Spustila je drvenu varjaču i dogegala se do mene. Ona ima osamdeset jednu godinu, izuzetna je i još uvek veoma sposobna. „Pokisla si do gole kože!“

„Nije tako strašno“, uveravam je i prolazim rukom kroz kosu dok me ona odmerava od glave do pete. Pogled joj se zaustavlja na ravnom stomaku pošto mi se majica podigla.

„Moraš da se ugojiš.“

Prevrćem očima, ali udovoljavam joj. „Umirem od gladi.“

Osmeh na njenom izboranom licu naterao me je da joj uzvratim istom merom. Zagrlila me je i protrljala mi leđa.

„Šta si danas radila, nano?“

Pustila me je i pokazala rukom prema trpezarijskom stolu. „Sedi.“

Odmah sam je poslušala i podigla kašiku. „I?“

Namrštila se. „Šta?“

„Šta si danas radila?“, podstičem je.

„Oh!“ Mahnula je krpom prema meni. „Ništa zanimljivo. Bila sam u nabavci i ispekla sam ti omiljeni kolač od šargarepe.“ Pokazala je radnu površinu, gde se kolač hladio. Ali nije od šargarepe.

„Napravila si kolač od šargarepe?“, pitala sam je dok se vraćala s dva tanjira supe.

„Da. Kao što sam rekla, Livi, ispekla sam tvoj omiljeni.“

„Ali omiljeni mi je kolač s limunom, nano. Znaš to.“

Ne trepnuvši, spustila je tanjire na sto. „Znam, zato sam i napravila kolač s limunom.“

Ponovo sam bacila pogled prema drugom delu kuhinje kako bih se uverila da nisam pogrešila. „Nano, ono izgleda kao kolač s ananasom.“

Sela je i pogledala me kao da sam *ja* izgubila razum. „Zato što i *jeste* kolač s ananasom.“ Stavila je kašiku u tanjir, srknula malo supe s korijanderom pa posegnula za sveže ispečenim hlebom. „Napravila sam tvoj omiljeni.“

Zbunjena je kao i ja. Posle ovog razgovora, nemam predstavu kakav je kolač napravila, a nije me ni briga. Gledam svoju dragu baku dok jede. Izgleda dobro, nije nimalo uzrujana. Je li ovo početak? Naginjem se. „Nano, jesi li dobro?“ Zabrinuta sam.

Ona prasnu u smeh. „Zaviltlavam te, Livi!“

„Nano!“, prekorila sam je iako mi je odmah laknulo. „Ne bi trebalo to da radiš.“

„Nisam još pošandrcala.“ Mahnula je kašikom prema mom tanjiru. „Jedi i pričaj mi kako je bilo danas.“

Ramena su mi klonula. Uzdahnula sam i promešala supu. „Ne mogu da ovladam onim aparatom za kafu, što je nevolja pošto devedeset odsto mušterija naručuje neku vrstu kafe.“

„Naučićeš“, odgovorila je ubeđeno kao da je stručnjak za tu prokletinju.

„Nisam tako sigurna u to. A Del me neće zadržati samo da bih rasklanjala stolove.“

„Pa, ako izuzmemo taj aparat, jesi li zadovoljna?“

Osmehujem se. „Da, zaista jesam.“

„Dobro je. Ne možeš doveka da brineš o meni. Mlada cura kao ti bi trebalo da se zabavlja, a ne da se stara o babi.“ Obazrivo me pogleda. „Uostalom, nije ni potrebno da se iko brine o meni.“

„Volim da se staram o tebi“, protivim se tiho, spremajući se za uobičajenu pridiku. Možemo do sutra da se raspravljamo o tome i opet se nećemo složiti. Bez obzira na to koliko tvrdila da je dobro, ona je krhka – ne fizički, već psihički. Udiše. Pribojavam se najgoreg. „Livi, neću otići s ovog sveta dok ne vidim da si sredila svoj život, što se neće desiti ako me sve vreme tetošiš. Vreme mi ističe tako da moraš pokrenuti to malo mršavo dupe.“

Lecnula sam se. „Rekla sam ti. Srećna sam.“

„Srećna što se kriješ od sveta koji ima toliko toga da ti ponudi?“, pita me ozbiljno. „Počni da živiš, Olivija. Veruj mi, vreme brzo prolazi. Pre nego što shvatiš šta se zbiva, uzeće ti otisak za veštačku vilicu i nećeš smeti da kineš ili se nakašlješ iz straha da se ne upiškiš.“

„Nano!“ Zagrcnula sam se parčetom hleba, ali ona se ne šali. Potpuno je ozbiljna, kao i uvek kad vodimo ovakve razgovore.

„To je istinita priča“, kaže, uzdišući. „Izađi malo. Uzmi sve što život može da ti pruži. Nisi tvoja majka, Oli...“

„Nano“, upozoravam je tiho.

Primetno je klonula. Znam da je nerviram, ali zadovoljna sam ovako. Imam dvadeset četiri godine, živim s nanom od rođenja i vratila sam se kući da pazim na nju čim sam završila koledž. Iako sam ja zadovoljna time što brinem o njoj, ona nije. „Olivija, ja sam to prebolela. Moraš i ti. Nije trebalo da te sputavam.“

Osmehujem se jer ne znam šta da kažem. Iako ona to ne zna, sputavanje mi je bilo potrebno. Ipak sam povukla na majku.

„Livi, usreći svoju nanu. Obuj cipele s visokim potpeticama, izađi i zabavi se.“

Sad sam ja klonula. Ona naprosto ne prestaje. „Nano, morala bi da me vežeš kako bi mi navukla štikle.“ Stopala su me zaboela pri samoj pomisli.

„Koliko pari onih čuda od platna imaš?“, pitala je, dodavši mi još jednu krišku hleba namazanu maslacem.

„Dvanaest“, odgovorila sam bez trunke srama. „Sve su u različitim bojama.“ U subotu nameravam da kupim i žute. Osmehnula sam se zbog njenog negodovanja i uzela zalogaj hleba.

„Bar izađi u provod. Gregori te stalno zove. Zašto ne prihvatiš njegov poziv?“

„Ne pijem.“ Želim da prestane. „A Gregori bi me samo vukao po barovima gde se okupljaju homoseksualci“, odgovorila sam, podigavši obrve. Moj najbolji prijatelj spava s dovoljno muškaraca za oboje.

„Bilo kakav bar bolji je od nikakvog. Možda bi ti se dopalo.“ Pruža ruku da mi otre mrvice s usana pa mi nežno prelazi prstom po obrazu. Znam šta će da kaže. „Zastrašujuće je koliko ličite.“

„Znam.“ Spuštam šaku preko njene dok se ćuteći priseća. Slabo se sećam majke, ali videla sam fotografije; ja sam njena pljunuta slika i prilika. Čak mi i plava kosa pada u istim talasima po ramenima, zbog čega izgleda kao da imam previše kose za svoje sitno telo. Neverovatno je teška i liči na nešto samo kad se brzo prosuši i ostavi da se sama oblikuje. Imam iste krupne tamnoplave staklaste oči kao baka i kao mama. Nalik safiru, kako kažu. Ja ih ne vidim tako. Šminka je zadovoljstvo a ne nužnost, pa nanosim gotovo neprimetnu količinu na bledu kožu.

Pošto sam joj dala dovoljno vremena da se priseti, uhvatala sam je za ruku i spustila je pored njenog tanjira. „Jedi, nano“, rekla sam tiho i nastavila da jedem svoju supu.

Pošto se vratila u sadašnjicu, nana se posvetila večeri, ali ostala je tiha. Nikad nije prebolela majčin nepromišljeni način života – zbog koga je nana i ostala bez ćerke. Prošlo je osamnaest godina, ali moja majka joj i dalje strahovito nedostaje. Meni ne nedostaje. Kako može da mi nedostaje neko koga sam jedva poznavala? Ali jednako mi je bolno, kao i nani, dok gledam kako se povremeno prepušta tim tužnim mislima.

Da, mnogo toga se može reći o savršenoj šolji kafe. Ponovo zurim u aparat, ali danas to radim s osmehom. Uspela sam – postigla sam pravu količinu pene i glatkoću nalik svili, a od kakaoa sam oblikovala savršeno srce na vrhu. Jedino je šteta što je ja pijem, a ne mušterija koja bi uživala u njoj.

„Valja li?“, pita Silvija, gledajući me s iščekivanjem.

Ispustila sam zadovoljni zvuk i spustila šolju. „Ovaj aparat i ja smo sad drugari.“

„Ura!“ , zapištala je i zagrlila me. Nasmejala sam se, deleći njeno oduševljenje. Tad su se vrata bistroa otvorila i pogledala sam joj preko ramena.

„Mislim da će početi gužva za ručak“, rekla sam i izvukla se iz njenog zagrljaja. „Poslužiću ovog.“

„O, kako pršti od samopouzdanja“, odgovorila je Silvija kroz smeh i pomerila se kako bih prošla do pulta. Široko mi se osmehivala dok sam prilazila mladiću koji je upravo ušao.

„Izvoli“, kazala sam, spremna da zapišem porudžbinu. Pošto nije odgovorio, podigla sam glavu. Pomno me je posmatrao. Nervožno sam se uzvrpoljila jer ne volim takvo zagledanje. Glas mi se vratio. „Izvoli?“

Blago je razrogačio oči. „Ovaj... kapučino... molim te. Za poneti.“

„Odmah.“ Ostavila sam razrogačenog mladića da se pribere i prišla novom najboljem drugaru, stavila kafu u deo nalik drški i uspešno ga namestila u držač – zasad je dobro.

„Zbog toga te Del neće otpustiti.“ Poskočila sam od Silvijinog tihog glasa iza sebe.

„Prestani“, odgovorila sam, uzela plastičnu šolju s police, stavila je ispod filtera i pritisla pravo dugme.

„Posmatra te.“

„Silvija, prestani!“

„Daj mu broj.“

„Neću!“ , bubnula sam preglasno pa se brzo osvrnula preko ramena. Mladić i dalje zuri u mene. „Ne zanima me.“

„Sladak je“, primećuje Silvija. Moram se složiti. Veoma je sladak, a ja sam veoma nezainteresovana.

„Nemam vremena za vezu.“ To nije sasvim tačno. Ovo mi je prvi posao, a pre toga sam veći deo odraslog doba provela pazeći na nanu. Nisam sigurna da li joj je pomoć zaista potrebna ili mi je to samo izgovor.

Silvija je slegla ramenima i ostavila me da završim drugi okršaj sa aparatom. Smeškala sam se dok sam sipala mleko u šolju, posipala malo kakaoa i stavljala poklopac na šolju. Prezadovoljna sam uspehom, što se vidi po mom širokom osmehu. Okrenula sam se da razrogačenom mladiću pružim kapučino. „Dve funte i osamdeset.“ Htela sam da spustim šolju, ali on je pružio ruku kako bi je prihvatio i prstima mi očešao šaku.

„Hvala.“ Njegov blag glas naterao me je da podignem pogled prema njegovom.

„Nema na čemu.“ Polako sam povukla ruku i uzela deset funti koje mi je pružio. „Odmah ću doneti kursor.“

„U redu je.“ Odmahnuo je glavom, prelazeći mi pogledom po licu. „Ali voleo bih da dobijem tvoj broj telefona.“

Čula sam kako se Silvija smejući za stolom koji raspreda. „Žao mi je, zauzeta sam.“ Otkucala sam njegov kapučino, brzo uzela kursor iz kase i vratila mu ga, ne obazirući se na Silvijino zgroženo frktanje.

„Naravno da si zauzeta.“ Tiho se nasmejao, postidećenog izraza. „Baš sam ispao glup.“

Osmehujem se da mu umanjim nelagodnost. „U redu je.“

„Uglavnom ne tražim broj nepoznatim devojkama“, objašnjava. „Nisam neki čudak.“

„U redu je, stvarno.“ Sad je meni neprijatno. Molim se da ode pre nego što gađam Silviju šoljom u glavu. Osećam njen zblanut pogled. Počela sam da ređam salvete kako bih se izvukla iz ove nelagodne situacije. Došlo mi je da poljubim užurbanog čoveka koji je upravo ušao. „Bolje bi bilo da ga uslužim.“ Pokazala sam na uzrujanog poslovnog čoveka koji je stao iza razrogačenog mladića.

„O, da! Izvini!“ Pošao je unatraške i podigao šolju u znak zahvalnosti. „Vidimo se.“

„Čao.“ Mahnula sam mu pa se okrenula prema novoj mušteriji. „Izvolite, gospodine.“

„Late bez šećera. I neka bude brzo.“ Jedva da me je i pogledao pre nego što se javio na mobilni, udaljio od pulta i bacio aktovku na stolicu.

Gotovo da nisam ni primetila kad je razrogačeni mladić izašao, ali nisam mogla da ne primetim kako je Silvija u bajkerskim čizmama domarširala do mene dok sam se ponovo hvatala ukoštac s aparatom za kafu. „Ne mogu da verujem da si odbila!“, prošaputala je grubo. „Prelep je.“

Brzo sam napravila treću savršenu kafu, ne posvetivši joj dužnu pažnju. „Nije loš“, odgovorila sam nehajno.

„Nije loš?“

„Da, nije loš.“

Iako je ne gledam, znam da je prevrnula očima. „Neverovatno“, promrsila je i odmarširala dalje. Pozamašna zadnjica joj se njihala u ritmu s crnom kosom.

Ponovo sam se pobednički smeškala dok sam pružala treću savršenu kafu koju sam napravila. Taj osmeh nije iščilio ni kad mi je biznismen uzrujanog pogleda tutnuo tri funte u šaku, zgrabio šolju pa izmarširao i ne zahvalivši mi.

Nisam stala do kraja dana. Letela sam u kuhinju i natrag, bezbroj puta rasklonila stolove i napravila više desetina savršenih kafa. U predasima sam zvala nanu da proverim je li dobro i svaki put me je prekorila što sam gnjavatorka.

Bližilo se pet sati kad sam se srušila na jedan smeđi kožni kauč i otvorila limenku koka-kole u nadi da će me kofein i šećer vratiti u život. Iscrpljena sam.

„Livi, idem samo da iznesem đubre“, doviknula je Silvija, vadeći crnu vreću iz jedne kante. „Jesi li dobro?“

„Odlično.“ Podigla sam limenku i naslonila glavu na kauč. Odolela sam iskušenju da zatvorim oči i zagledala se u

reflektorke na tavanici. Jedva čekam da se bacim na krevet. Noge me bole i očajnički žudim za tuširanjem.

„Radi li neko ili se ovde gosti sami služe?“

Skočila sam s kauča na zvuk nestrpljivog ali prijatnog glasa i okrenula se da uslužim mušteriju. „Izvinite!“ Požurila sam do pulta i udarila kukom u ivicu radne površine. Potisnula sam želju da naglas opsujem. „Izvolite“, rekla sam trljajući kuk. Podigla sam glavu.

I zateturala se unazad. I svojski zinula. Njegove prodorne plave oči me svrdljaju. Duboko, duboko svrdljaju. Prelazim pogledom po njegovom otkopčanom sakou, prsluku, svetloplavoj košulji i kravati, tamnoj jednodnevnoj bradici i neznatno rastvorenim usnama. A onda se ponovo vraćam na te oči. Najprodornije plave koje sam ikad videla. Burgijaju me s trunskom radoznalosti. Oličenje savršenstva stoji preda mnom i tera me da zadivljeno buljim.

„Da li često tako pomno zagledaš mušterije?“ Nakrivio je glavu i s iščekivanjem izvio savršenu obrvu.

„Izvolite?“, prošaputala sam i mahnula blokčedom.

„Amerikanu, četiri doze, dve kesice šećera, pola voda – pola espresso.“ Reči mu se slivaju iz usta, ali ne čujem ih. Vidim ih. Čitam mu svaku reč s usana i beležim ih ne skrećući pogled s njegovih usta. Nisam odmah primetila da mi je olovka skliznula s blokčeta i da žvrljam po prstima. Spustila sam pogled i namrštila se.

„Heej?“ Ponovo zvuči nestrpljivo, što me je nateralo da brzo podignem glavu. Odmakla sam se i pogledala ga. Zapanjena sam, ne zbog toga što čovek izgleda zaista neverovatno već zato što mi je celo telo otkazalo ako se izuzmu oči. One sasvim dobro funkcionišu i ne mogu da se nagledaju njegove savršenosti. Nisam skrenula pogled čak ni kad je naslonio dlanove na pult i nagnuo se, a jedan pramen razbarušene

smeđe kose mu pao na čelo. „Je l' ti neprijatno zbog mene?“ I to sam mu pročitala s usana.

„Izvolite“, ponovila sam i mahnula blokčeto.

Klimnuo je glavom prema mojoj olovci. „Već si me pitala. Moja narudžbina ti je na ruci.“

Oborila sam pogled. Prsti su mi umrljani mastilom, ali znaci nisu imali nikakvog smisla čak ni kad sam ih uporedila sa žvrljotinom u blokčetu s koga mi je olovka skliznula.

Polako sam podigla pogled do njegovog, znalackog.

Izgleda samozadovoljno. Potpuno me je oborio s nogu.

Pokušala sam da se setim šta se događalo poslednjih nekoliko trenutaka, ali uopšte se ne sećam da je naručio kafu, već samo prizora njegovog lica. „Kapućino?“, pitala sam s nadom.

„Amerikano“, odgovorio je gotovo šapatom. „Četiri doze, dve kesice šećera, pola voda – pola espresso.“

„Tako je!“ Prenula sam se iz tog jasnog transa i prišla aparatu za kafu. Ruke su mi se tresle, a srce mahnito lupalo. Udarila sam filter u drvenu površinu kako bih izbacila iskorišćena zrna u nadi da će mi glasni tresak povratiti malo razuma. Ali to se nije dogodilo. I dalje se osećam... čudno.

Stavila sam polugu na mlin i napunila filter. On je zurio u mene. Osećala sam kako mi one prodorne plave oči svrdlaju leđa dok sam petljala s aparatom koji sam zavolela. Ali aparat trenutno ne voli mene! Ne radi ništa što želim. Ne mogu da učvrstim filter u držač, a ne pomaže ni to što mi se ruke tresu.

Duboko sam udahnula da se smirim, pa počela iznova. Uspešno sam napunila filter i podmetnula šolju ispod njega. Pritisla sam dugme i čekala da aparat počne svoju magiju, leđima okrenuta prema neznancu. Za nedelju dana koliko

radim u Delovom bistrou, aparatu nikad nije trebalo ovoliko vremena da izbaci kafu. U sebi sam ga molila da požuri, dođavola!

Posle čitave večnosti, podigla sam šolju i ubacila dve kesice šećera, spremna da dodam vodu.

„Četiri doze.“ Njegov tihi glas prekinuo je neprijatnu tišinu.

„Molim?“ Nisam se okrenula.

„Naručio sam četiri doze.“

Spustila sam pogled prema šolji u kojoj je bila samo jedna doza. Zažmurila sam i pomolila se bogovima kafe da mi pomognu. Ne znam koliko je prošlo dok sam sipala još tri doze, ali kad sam se konačno okrenula s gotovom kafom, on je opušteno zavalio vitko telo na kauč i dobovao prstima po naslonu. Lice mu je potpuno bezizrazno, ali naslutila sam da nije zadovoljan. Ne znam zašto, ali zbog toga sam *zaista* osetila nezadovoljstvo. Celog dana sam se dobro snalazila s tim prokletim aparatom, a sad, kad sam stvarno želela da izgleda kako znam šta radim, ispala sam nesposobna budala. Osećala sam se glupo dok sam uzimala šolju i spuštala je na pult.

Pogledao je šolju pa mene. „Popiću kafu ovde.“ Izraz mu je ozbiljan, a glas ravan ali oštar. Zurim u njega, pokušavajući da prokljuvim je li zakeralo ili je prosto takav. Ne sećam se da je tražio kafu u plastičnoj šolji, samo sam pretpostavila kako želi da je pije usput. Ne izgleda kao čovek koji sedi u zabačenim bistroima. Više liči na tipa koji pije šampanjac među bogatašima.

Uzela sam šolju i tanjirić, presula kafu i stavila kašičicu na tacnu. Smelim koracima sam pošla prema njemu. Koliko god se trudila, šoljica je zveckala na tanjiriću. Spustila sam je na niski sto i gledam kako je najpre okrenuo tanjirić pa

podigao šolju. Ali nisam ostala da gledam kako pije već sam se brzo okrenula i pobegla.

Doslovno sam uletela kroz salunska vrata u kuhinju. Zatekla sam Pola kako oblači jaknu. „Je li sve u redu, Livi?“ Njegovo zaokrugljeno lice je ispitivačko.

„Jeste.“ Pohitala sam prema velikoj metalnoj sudoperi kako bih oprala oznojene ruke. Telefon je zazvonio. Pol se javio pošto je zaključio da sam rešila da trljam šake sve dok ne iščeznu.

„Za tebe, Livi. Odoh.“

„Lepo se provedi za vikend, Pole.“ Obrisala sam ruke pa se javila. „Halo?“

„Liv, srce, jesi li zauzeta večeras?“ upita Del.

„Večeras?“

„Da. Ugovorio sam katering za jedan dobrotvorni prijem, ali izneverili su me. Možeš li da budeš srce i pomogneš mi?“

„Dele, rado, ali...“ Nemam predstavu zašto sam rekla „rado“ pošto mi se to stvarno ne radi. A ne mogu ni da završim rečenicu jer ne znam šta bih rekla posle „ali“. Večeras ne moram da radim ništa osim da obigravam oko bake, koja će me grditi zbog toga.

„Ah, Livi, lepo ću ti platiti. Očajan sam.“

„Od koliko do koliko?“ Uzdišem i naslanjam se na zid.

„Divna si! Od sedam do ponoći. Nije ništa teško, dušo. Trebalo bi samo da šetaš okolo s poslužavnicima s kanapeima i čašama šampanjca. Mačji kašalj.“

Mačji kašalj? Hodaću, a stopala me ubijaju. „Moram da odem kući da proverim kako je baka i da se presvučem. Šta bi trebalo da obučem?“

„Crno. Budi na ulazu za osoblje *Hiltona* u Park lejnu u sedam, važi?“

„Važi.“

Prekinuo je vezu, a ja sam oborila glavu. Međutim, brzo sam je podigla kad je Silvija uletela kroz salunska vrata. Iskolačila je krupne oči. „Jesi li videla ono?“

Njeno pitanje me je podsetilo na neverovatno stvorenje koje pije kafu u bistrou. Samo što nisam prasnula u smeh dok sam vraćala telefon na postolje. „Da, videla sam ga.“

„Jebote, Livi! Takvi muškarci bi trebalo da nose znak upozorenja.“ Provirila je kroz vrata i mahнула rukom ispred lica da se rashladi. „O bože, duva u paru od kafe.“

Ne moram da vidim. Mogu da zamislim. „Radiš li večeras?“, pitala sam ne bih li je navela da balavi u kuhinji.

„Radim!“ Brzo se okrenula prema meni. „Je l' te Del pitao?“

„Jeste.“ Skinula sam ključeve s kuke i zaključala vrata što vode u sporednu uličicu.

„Pokušao je da me nagovori da te zamolim, ali znam da nisi luda za noćnim radom zbog bake. Jesi li pristala?“

„Pa, jesam.“ Umorno sam je pogledala.

Ozbiljan izraz ustupio je mesto osmehu. „Vreme je za zatvaranje. Hoćeš li da mu kažeš da bi trebalo da ode?“

Budalasto sam se uzvrpoljila pri pomisli da ću ga ponovo videti pa se prekorila zbog toga. „Reći ću mu“, odgovorila sam sa samopouzdanjem koje ne osećam. Zabacila sam ramena, odlučno prošla pored Silvije i ušla u bistro. Ukopala sam se u mestu kad sam videla da je otišao. Obuzeo me je čudan osećaj dok sam prelazila pogledom po prostoriji, neobičan osećaj napuštenosti pomešan s razočaranjem.

„O, je li otišao?“, zacvilela je Silvija, proguravši se pored mene.

„Ne znam“, prošaputala sam. Prišla sam ispražnjenom kauču da podignem polupraznu šolju i tri funte. Odvojila sam salvetu koja se zalepila za dno tanjirića i počela da je

gužvam, ali utom su mi crne crte privukle pažnju. Brzo sam je odmotala i izravnala na stolu.

Zinula sam. A onda se pomalo naljutila.

Verovatno najgori amerikano kojim sam uvredio nepce.

M.

Zgađeno sam se namrštila, izgužvala salvetu i gurnula je u šolju. Nadmeni seronja! Gotovo se nikad ne ljutim, što izluđuje baku i Gregorija, ali sad sam stvarno ogorčena. I to zbog nečeg budalastog. A nisam sigurna jesam li srdita zato što nisam uspela da napravim dobru kafu taman kad mi je lepo krenulo ili samo zato što se nije dopala savršenom muškarcu. I šta uopšte znači *M*?

Pošto sam ostavila šolju i tanjirić, bacila uvredljivu salvetu i zajedno sa Silvijom zaključala bistro, zaključila sam da me je iznerviralo ono prvo i da je *M* skraćunica za *morona*.

DRUGO POGLAVLJE

Del nas je uveo u hotel na ulaz za osoblje. Izdao nam je uputstva, pokazao gde ćemo služiti i postarao se da znamo kakvi će gosti biti.

Sve u svemu: otmeno.

Mogu da se izborim s tim. Pošto sam obišla nanu, ona me je doslovno izgurala na vrata i coknula zbog mojih crnih starki, pa se spremila da s Džordžom ode na tombolu u mesnom klubu penzionera.

„Niko ne sme da stoji s praznom čašom“, doviknuo je Del preko ramena. „Morate i da vratite prazne čaše u kuhinju kako bi se oprale i ponovo natočile.“

Pratim Silviju, koja sledi Dela. Pažljivo slušam dok podižem gustu kosu i vezujem je gumicom. Zvuči lako i obožavam da posmatram ljude tako da bi trebalo da bude zabavno.

„Evo.“ Del se zaustavio i pružio nam okrugle srebrne poslužavnike. Spustio je pogled na moja stopala. „Zar nemaš crne baletanke?“

Ispratila sam njegov pogled i zadigla crne pantalone. „Crne su.“ Promrdala sam prste u starkama, pomislivši koliko bi me stopala tek bolela da sam obula nešto drugo.

Nije rekao ništa, samo je prevrnuo očima i odveo nas do kuhinje. Tamo je vladala pomamna atmosfera, brojno osoblje jurilo je naokolo, vikalo i izdavalo naređenja. Priblížila sam se Silviji. „Ima li još nekoga osim nas?“, pitala sam, odjednom zastrašena. Ova mahnita strka nagoveštava da će biti mnogo gostiju.

„Tu je i osoblje agencije s kojom saraduje. Mi smo podrška.“

„Dakle, često radi ovo?“

„To mu je glavni izvor prihoda. Ne znam zašto drži bistro.“

Zamišljeno sam klimnula glavom. „Zar hotel nema kete-ring službu?“

„O da, ali soj ljudi koje ćemo upravo poslužiti vodi glavnu reč i ako hoće Dela, onda će ga i dobiti. On je poznat u ovim krugovima. *Moraš* da probaš njegove kanapee.“ Glasno je cmoknula vrhove prstiju, nateravši me da se nasmejem.

Šef nas je uveo u salu u kojoj će se održati prijem i upoznao nas s brojnim konobarima i konobaricama. Svi izgledaju kao da se dosađuju. Oni su očigledno navikli na ovo, ali ne i ja. Radujem se tome.

„Spremna?“ Silvija je stavila poslednju čašu šampanjca na moj poslužavnik. „E sad, caka je da ga držiš na dlanu.“ Podigla je svoj poslužavnik s dlanom ispruženim ispod sredine. „A onda ga prebaciš na rame, ovako.“ Poslužavnik se lako našao u vazduhu pa na njenom ramenu, a čaše nisu ni zazveckale. Fascinirana sam. „Vidiš.“ Poslužavnik joj sklizne s ramena do visine struka. „Ovako ga držiš kad služiš nekoga, a ovde gore kad se krećeš.“ Poslužavnik se vinuo u vazduh i ponovo joj se našao na ramenu. „Pokušaj da se opustiš dok se krećeš. Nemoj da se krutiš. Hajde, pokušaj.“

Spustila sam puni poslužavnik s pulta i postavila dlan na sredinu. „Nije težak“, iznenadila sam se.

„Nije. Ali ne zaboravi da će biti još lakši kad se na njemu nađu prazne čaše umesto punih pa to imaj na umu dok ga podižeš i spuštaš.“

„U redu.“ Iskrivila sam članak i lako podigla poslužavnik do ramena. Vedro sam se osmehnula dok sam ga spuštala.

„Prirodni si talenat“, reče Silvija kroz smeh. „Hajdemo.“

Ponovo podižem poslužavnik na rame, okrećem se i polazim prema sali iz koje dopiru sve glasniji žamor i smeh.

Kad sam ušla, razrogačila sam se da upijem sve to bogatstvo, večernje haljine i smokinge. Ali nisam nervozna. Budalasto sam uzbuđena. S uživanjem ću posmatrati ljude.

Ne čekajući da me Silvija podstakne, zašla sam u gužvu koja je postajala sve veća. Nudila sam goste i osmehivala se bez obzira na to jesu li mi zahvalili ili nisu. Većina se ne zahvaljuje, ali to mi ne kvari raspoloženje. U svom sam elementu i to me iznenađuje. Lako podižem poslužavnik i ponovo ga spuštam, bez napora se probijam kroz bogatašku skupinu i plešem do kuhinje i natrag kako bih uzela nove čaše i opet ih iznela.

„Dobro ti ide, Livi“, rekao je Del dok sam izlazila s poslužavnikom punim šampanjskih čaša.

„Hvala!“, odgovorila sam pevajući, nestrpljiva da se vratim u žednu gomilu. Ugledala sam Silviju u drugom kraju sale. Osmehnula mi se, što me je navelo da se još šire nasmešim. „Šampanjac?“, pitala sam i spustila poslužavnik ispred šestorice sredovečnih ljudi u smokinzima i s leptir-mašnjama.

„Ah! Vraški čudesno!“, oduševi se debeljuškasti čovek, uze čašu i pruži je jednom sagovorniku. Uradio je to još četiri puta pre nego što je uzeo čašu za sebe. „Lepo radiš svoj posao, mlada damo.“ Gurnuo mi je slobodnu ruku u džep i namignuo. „Kupi sebi nešto.“

„O, ne!“ Odmahnula sam glavom. Neću uzeti novac ni od jednog muškarca. „Gospodine, šef me plaća. Zaista ne bi trebalo.“ Pokušala sam da izvadim novčanicu iz džepa, držeći poslužavnik na dlanu. „Ne prihvatamo napojnice.“

„Neću ni da čujem“, navaljuje i sklanja mi ruku od džepa. „I to nije napojnica, već sam te častio zbog zadovoljstva što sam video tako lepe oči.“

Odmah sam pocrvenela kao paprika i ostala bez teksta. Mora da ima bar šezdeset godina! „Gospodine, zaista ne smem da prihvatim.“

„Budalaština!“, otpuhnuo je, debeljuškastom rukom mi dao znak da odem pa se okrenuo da ćaska s ostalima. Ne znam šta da radim, dođavola.

Prešla sam pogledom po sali, ali nigde nisam videla Silviju. Nema ni Dela nigde tako da sam se brzo rešila preostalih čaša i vratila se u kuhinju, gde sam zatekla šefa kako ređa kanapee.

„Dele, jedan čovek mi je dao ovo.“ Spustila sam novčanicu na pult. Već mi je laknulo što sam priznala. Ali iskolačila sam se kad sam ugledala pedeseticu. Pedeset funti? Šta li je umislio?

Još više sam se zapanjila kad je Del prasnuo u smeh. „Livi, ti si čudo. Zadrži to.“

„Ne mogu!“

„Možeš. Ti ljudi ne znaju šta će s parama. Prihvati to kao kompliment.“ Gurnuo je pedeseticu prema meni pa nastavio da ređa hlepčice.

Nije mi laknulo. „Samo sam mu pružila čašu šampanjca“, rekla sam tiho. „Teško da to opravdava napojnicu od pedeset funti.“

„Ne opravdava, ali prihvati to kao kompliment, kao što sam već rekao. Stavi je u zadnji džep i nastavi da služiš.“ Klimnuo je glavom prema mom praznom poslužavniku, što me je podsetilo na činjenicu da je prazan.

„Oh! Da, naravno.“ Odmah sam se pokrenula, gurnula nepristojnu svotu novca džep – kasnije ću je se rešiti – pa stavila pune čaše na poslužavnik i brzo se vratila u gužvu. Pošla sam u suprotnom pravcu kako bih izbegla gospodina koji je upravo bacio pedeset funti. Zaustavila sam se iza žene u crvenoj satenskoj haljini. „Šampanjac, gospođo?“, pitala sam, dobacivši pogled Silviji. Ona je ohrabrujući klimnula glavom, osmehujući se. Međutim, ohrabrenje mi nije potrebno. Odlično mi ide.

Posvetila sam pažnju ženi u satenu s blistavom, crnom, potpuno ravnom kosom koja joj pada sve do trtaste guze. Osmehivala sam se dok se okretala prema meni, otkrivajući svog pratioca.

Muškarca.

Njega.

M.

Ne znam kako sam uspela da ne ispustim poslužavnik s punim šampanjskim čašama na pod, ali nekako mi je pošlo za rukom. Međutim, nisam uspela da zadržim osmeh na licu. Usne su mu ponovo rastvorene i svrdla me očima, ali prelepo lice mu je bezizrazno. Savršenu preplanulu kožu više ne krase jednodnevna bradica, a tamna kosa mu je manje razbarušena i pada u savršanim talasima do vrhova ušiju.

„Hvala“, odgovorila je žena polako i uzela čašu, što me je nateralo da skrenem pogled od čudnog muškarca. Veliki, blistavi krst optočen dijamantima visi joj s nežnog vrata i završava se tik iznad grudi. Ne sumnjam da su dijamanti pravi. „Hoćeš li ti?“ Okrenula se prema njemu i podigla čašu.

Nije odgovorio. Samo je prihvatio čašu iz njene savršeno manikirane šake, ne skrećući pogled zapanjujućih plavih očiju s mene.

Žena uze još jednu čašu. Znam da je vreme da se udaljim, ali ne mogu da se pomerim. Čini mi se da bi trebalo da se osmehnem, bilo šta, samo da prekinem ovu pat-poziciju s buljenjem. Međutim, ne mogu da se nasmešim iako mi je to maltene urođeno. Sve me je izneverilo, osim očiju koje odbijaju da se odvoje od njegovog pogleda.

„To je sve.“ Ženin oštri glas me je prenuo. Lepo lice joj se zovoljno mršti, a tamne oči su još više potamnele. Mnogo je lepa iako se trenutno mršti. „Rekoh da je to sve.“ Stala je između mene i *M-a*.

M? Tad sam zaključila da je *M* skraćena za *misteriju*, jer on je upravo to. Nisam rekla ništa, samo sam konačno vratila poslužavnik na rame i polako se okrenula. Udaljila sam se, ali nešto me je nateralo da se osvrnem preko ramena. Znam da i dalje zuri u mene i pitam se šta li njegova devojka misli o tome. Okrećem se i, kao što sam i mislila – nepokolebljive hladne oči sagorevaju mi rupe na leđima.

„Hej!“

Samo što ne iskočim iz kože. Poslužavnik mi ispada iz ruke i ne mogu ništa učiniti da ga zaustavim. Kao na usponenom snimku – čaše padaju prema mermeru, šampanjac polako curi iz njih, poslužavnik se vrti u vazduhu sve dok ne tresne na tvrdi pod, ućutkavši sve u prostoriji. Stojim ukočeno dok mi slomljeno staklo poigrava oko stopala. Čini mi se da mu treba čitava večnost da se umiri, a prodorni, otegnuti zvuk odjekuje u tišini što me obavija. Glava mi je oborena, a telo ukočeno jer znam da svi gledaju u mene.

Samo u mene.

Svi bulje u mene.

I ne znam šta da radim.

„Livi!“ Silvijin prestrašeni glas naterao me je da podignem glavu oborenu od oćajanja. Videla sam kako žuri prema meni, smeđih očiju ispunjenih brigom. „Jesi li dobro?“

Klimnula sam glavom i klekla kako bih pokupila srču. Lecnula sam se kad mi je oštar bol sevnuo kolenom, isekavši mi pantalone. „Sranje!“ Oštro sam udahnula, a suze su me istog časa zapekle u uglovima očiju. One su mešavina bola i neopisivog stida. Ne volim pažnju i uspešno je izbegavam, ali sad je ne mogu izbeći. Sala puna stotinu ljudi sablasno je utihnula zbog mene. Želim da pobegnem.

„Ne diraj, Livi!“ Silvija me je povukla na noge i brzo prešla pogledom po meni. Mora da je videla kako sam na ivici sloma jer me je brzo odvušla u kuhinju, dalje od moje publike. „Skoči ovde.“ Potapšala je pult i skočila sam na njega, i dalje potiskujući suze. Zadižla mi je nogavicu i otkrila ranu. „Uh!“ Trgla se zbog posekotine i ustuknula, podigavši pogled prema meni. „Ne umem da se snađem kad vidim krv, Livi. Je li ono bio onaj tip iz bistroa?“

„Jeste“, prošaputala sam pa se zgrčila kad je Del prišao. Međutim, nije izgledao uzrujano.

„Livi, jesi li dobro?“ Nagnuo se pa se i on namrštio pri pogledu na moje krvavo koleno.

„Izvini“, prošaputala sam. „Ne znam šta se desilo.“ Verovatno će me odmah otpustiti posle cirkusa koji sam napravila.

„Hej, hej!“ Ispravio se i usko lice mu je odmah smekšalo. „Nesrećni slučajevi se dešavaju, dušo.“

„Napravila sam pravu dramu.“

„Dosta“, reče strogo, okrenu se prema zidu i skide pribor prve pomoći. „Nije smak sveta.“ Otvorio je kutiju, izvadio antiseptičku maramicu i otvorio pakovanje. Zaškrgutala sam zubima dok mi je nežno brisao koleno, a peckanje me je nateralo da zašištim i ukrutim se. „Izvini, ali mora da se očisti.“

Zadržavala sam dah sve dok nije završio. Na kraju mi je zalepio četvrtastu gazu na koleno i spustio me s pulta. „Možeš li da hodaš?“

„Naravno.“ Savila sam i ispravila koleno pa uzela novi poslužavnik.

„Šta to radiš?“, upita, mršteći se.

„Ja...“

„E, nećeš“, reče kroz smeh. „Mukice, idi u klonju i dovedi se u red.“ Pokazao je na vrata što vode iz kuhinje.

„Ali dobro sam“, usprotivila sam se iako mi nije dobro – ne zato što me koleno boli, već zato što ne želim da se suočim s gledaocima i *M-om*. Samo moram da budem neupadljiva, da izbegavam izvesni nepokolebljivi pogled i postaram se da ne bude više nezgoda do kraja smene.

„Toalet!“, naredio je Del, uzeo mi poslužavnik i spustio ga na pult. „Odmah.“ Stavio mi je šake na ramena i naveo me do vrata, ne pružajući mi priliku da se dalje protivim. „Polazi.“

Osmehnula sam se pošto se i dalje stidim, pa sam izašla iz haotične kuhinje. Ušla sam u ogromnu salu i pokušala da prođem neprimećeno odatle. Znam da nisam uspela – osećam kako me prodorne plave oči prate. Osećam se kao promašaj; nesposobno, glupavo i ranjivo. Ali prvenstveno se osećam ogoljeno.

Išla sam hodnikom zastrtim raskošnim tepihom sve dok nisam stigla do dvoja vrata što vode u besmisleno ekstravagantni toalet s krem mermerom i blistavim zlatom na svakom koraku. Gotovo sam se ustručavala da ga koristim. Prvo sam izvadila pedeseticu iz džepa i gledala je nekoliko trenutaka. Zatim sam je izgužvala i bacila u kantu. Neću prihvatiti novac ni od jednog muškarca. Oprala sam ruke pa stala ispred ogromnog ogledala u zlatnom ramu da ponovo vežem kosu. Dočeka me je pogled progonjenih safirnih očiju. Radoznalih očiju.

Vrata su se otvorila, ali nisam obratila pažnju, već sam ostala nagnuta ispred ogledala, gurajući zalutale pramenove

iza ušiju. Ali tad je neko stao iza mene i bacio mi senku na lice. M. Ciknula sam i odskočila unazad, naletevši pravo na telo koje je čvrsto i vitko baš onako kao što sam i zamišljala.

„U ženskom si toaletu“, prošaputala sam i okrenula se prema njemu. Pokušala sam da se udaljim, ali nisam mnogo odmakla zbog umivaonika iza mene. Iako zapanjena, uživala sam u njegovoj blizini – njegovom odelu s prslukom, sveže obrijanom licu. Božanstveno miriše, muževno s daškom šume. Opojni koktel. Čula mi mahnitaju zbog svega u vezi s njim.

Zakoračio je prema meni mada je ionako bio blizu. A onda me je zaprepastio jer je kleknuo i nežno mi zadigao nogavicu. Naslonila sam se na umivaonik i zadržavala dah dok mi je nežno prelazio palcem po gazi koja skriva posekotinu. „Boli li te?“, pitao je tiho i podigao pogled onih neverovatnih plavih očiju prema meni. Nisam mogla da progovorim tako da sam blago odmahнула glavom, gledajući kako se polako ispravlja do pune visine. Zamišljeno je počutao nekoliko trenutaka pa ponovo progovorio. „Moram da se držim dalje od tebe.“

Nisam istakla kako mu to baš i ne polazi za rukom. Nisam mogla da odvojim pogled od tih usana. „Zašto moraš da me se kloniš?“

Dodirnuo mi je podlakticu i uložila sam svu snagu volje da se ne trgnem zbog toplote što je prostrujala mnome od tog dodira. „Zato što izgledaš kao slatka devojčica koja bi od muškarca trebalo da dobije više od najboljeg tucanja u životu.“

Nisam se prenerazila činjenicom da se nisam zblanula. Umesto toga, laknulo mi je iako je upravo rekao da ne želi ništa više osim da me kresne. I on je opčinjen mnome i to me je nateralo da ga pogledam u oči. „Možda to želim.“

Podstičem ga, ohrabrujem ga iako bi trebalo da bežim u suprotnom pravcu.

Kao da je utonuo u misli dok mi je nežno prelazio vrhom prsta po ruci. „Želiš više od toga.“

To je zaključak a ne pitanje. Ne znam šta želim. Nikad nisam zastala da razmislim o svojoj budućnosti, kako profesionalnoj tako i privatnoj. Samo puštam da me događaji nose, to je sve. Međutim, jedno znam. Na opasnom sam terenu, ne samo zato što ovaj nepoznati muškarac izgleda otvoreno, mračno i previše dobro već i zato što je upravo rekao da sa mnom ne želi ništa osim seksa. Ne poznajem ga. Bilo bi nepojmljivo glupo da uskočim u krevet s njim, samo seksa radi. To je protiv svih mojih načela. Ali odjednom ne mogu da se setim razloga koji bi me u tome sprečili. Trebalo bi da mi bude neprijatno zbog onoga što budi u meni, ali nije tako. Prvi put u životu osećam se živom. Celo telo mi pršti, nepoznati nadražaji nasrcu mi na čula, a uzbudljivo bridenje mi se javlja između skupljenih butina. Pulsiram.

„Kako se zoveš?“, pitala sam.

„Neću da ti kažem, Livi.“

Pre nego što sam stigla da ga pitam otkud zna kako se zovem, setila sam se Silvijinog uzvika u dvorani. Želim da ga dodirnem. Ali kad sam podigla dlan prema njegovim grudima, neznatno se odmakao, pogleda prikovanog za moju podignutu šaku. Čekala sam da vidim hoće li se još povući. Nije to učinio pa sam spustila šaku na njegov sako, nateravši ga da oštro udahne. Međutim, nije me zaustavio, samo je gledao kako mu nežno prelazim dlanom po grudima preko odeće i uživam u čvrstini pod prstima.

Podigao je pogled prema mom licu i polako nagnuo glavu. Dahom mi je grejao lice dok se približavao. Konačno sam

zatvorila oči, spremivši se za te usne. Miris mu je sve jači, a lice mi je usplamtelo od njegovog toplog daha.

Međutim, radosno žensko ćeretanje pokvarilo je trenu-tak. Odjednom, povukao me je duž reda kabina i ugurao me u poslednju. Okrenuo me je, prikovao uz vrata i spustio mi dlan na usta. Lice mu je blizu mog. Telo mi se nadimalo dok smo zurili jedno u drugo i slušali žene kako se doteruju pred ogledalom, nanose nove slojeve karmina i parfema. U sebi sam vikala da požure kako bismo nastavili gde smo stali. Gotovo sam osetila kako je usnama očešao moje i to je udesetostručilo moju želju za njim.

Čini mi se da je prošla čitava večnost, ali žagor je konačno utihnuo. Međutim, i dalje sam teško disala iako mi je sklonio dlan s usta.

Spustio je čelo na moje i zažmurio. „Previše si slatka. Ne mogu to da uradim.“ Podigao me je kako bi me sklonio od vrata i brzo izašao, ostavivši glupu hrpu nagomilane žudnje za sobom. Previše sam slatka? Zajedljivo sam se nasmejala. Ponovo sam ljuta – iznervirana i spremna da ga potražim kako bih mu rekla ko odlučuje o mojim željama. A to nije on.

Izašla sam iz kabine i brzo se odmerila u ogledalu. Zaključila sam da izgledam uzrujano pa sam pošla prema kuhinji.

Silvija je upravo izašla iz kuhinje. „Tu si! Baš smo hteli da pošaljemo tragače.“ Požurila je prema meni, a blaga zebnja na njenom licu ustupila je mesto ozbiljnoj zabrinutosti. „Jesi li dobro?“

„Jesam.“ Ne obazirem se na njenu brigu iako slutim da izgledam jednako potreseno kao što se i osećam. Ne želim da me Silvija dalje ispituje te podižem šampanjsku bocu, ignorišući njen ispitivački pogled. Prazna je. „Ima li još boca?“ , pitam i pomalo pregrubo spuštam praznu. Drhtim.

„Ima“, odgovara polako i pruža mi novootvorenu bocu.

„Hvala.“ Osmehujem se. Osmejak je usiljen i svesna je toga, ali ne mogu da potisnem žalost ni iznerviranost.

„Jesi li sigurna?“

„Silvija.“ Prestala sam da točim šampanjac, duboko udahnula i okrenula se prema njoj s iskrenim osmehom na uzrujanom licu. „Stvarno sam dobro.“

Iako neubeđena, klimnula je glavom. Pomogla mi je da natočim šampanjac umesto da zapitkuje. „Onda bi trebalo da prionemo na posao.“

„Trebalo bi“, složila sam se s njom, uzela poslužavnik s pulta i podigla ga do ramena. „Oдох.“ Ostavila sam Silviju i hrabro zašla u gužvu. Međutim, nisam bila pažljiva prema gostima kao ranije. Nisam se toliko osmehivala dok sam ih nudila šampanjcem i neprestano sam ga tražila pogledom po dvorani. Brzo sam otišla u kuhinju po novu turu kako bih se ponovo vratila u gužvu. Nisam obraćala mnogo pažnje na okruženje te je pretila opasnost da drugi put ispadnem budala ako zbog nedostatka pažnje naletim na nekoga i ispustim poslužavnik.

Ali nisam marila.

Osećam nerazumljivu potrebu da ga ponovo vidim... nešto me tera da se okrenem, neka nevidljiva sila vuče moje telo prema izvoru.

On je tamo.

Ukopala sam se u mestu, a poslužavnik mi se zalelujavao između ramena i struka. Posmatra me, prinevši čašu s tamnom tečnošću do usana – usana koje umalo nisam probala.

Čula su mi se uskomešala kad je polako podigao čašu i iskapio sadržaj. Obrisao je usne nadlanicom i spustio praznu čašu na Silvijin poslužavnik jer je baš tad prošla pored njega. Silvija se trгла kad ga je ugledala pa se okrenula, očigledno

tražeći mene. Smeđe oči su joj se razrogačile kad me je spazila. Zainteresovano i pomalo zabrinuto je prelazila pogledom s mene na tog čoveka koji me zbunjuje.

On je zurio – svojski zurio. Mora da je njegova pratilja postala radoznala jer se okrenula, prateći njegov pogled sve dok ga nije zaustavila na meni. Lukavo se osmehnula i podigla praznu šampanjsku čašu. Obuzela me je strava.

Silvija je otišla dalje tako da je ostalo na meni da udovoljim ženinom zahtevu. Zanjihala je čašu u vazduhu, znak da pokrenem guzicu. Moja radoznalost, kao i lepo vaspitanje, nisu mi dozvolili da je ignorišem. Probijala sam se kroz gužvu – žena se i dalje smeškala, on je i dalje buljio – sve dok se nisam našla ispred njih i spustila poslužavnik da ih poslužim. Očigledno je da ona želi da se osetim podanički, ali previše sam zaintrigirana da bih marila.

„Ne žuri, srce“, oteгла je, uzela čašu i pružila mu je. „Milere?“

„Hvala“, rekao je tiho i prihvatio piće.

Miler? Zove se Miler? Nakrivila sam glavu, a on je prvi put znalački izvio usne. Sigurna sam da bi me oborio s nogu kad bi se stvarno osmehnuo.

„A sad idi“, rekla je žena, okrenula mi leđa i povukla neraspoloženog Milera sa sobom. Ali njena drskost mi nije umanjila oduševljenje. Okrenula sam se, srećna što sam saznala kako se zove. Nisam se osvrkala.

Kao što sam i očekivala, Silvija se obrušila na mene čim sam ušla u kuhinju. „Prokleta, usrano sranje!“ Trгла sam se zbog te navale psovki i spustila poslužavnik. „Buljio je u tebe, Livi. Hoću reći, sagorevao te je pogledom.“

„Znam.“ Ne bih primetila samo da sam slepa ili prava glupača.

„On je s nekom ženom.“

„Aha.“ Jeste da sam saznala kako se zove, ali nisam zadovoljna zbog te žene. Mada nemam nikakvog prava da budem ljubomorna. Ljubomorna? Je li to ovo što osećam? Nikad ranije nisam iskusila to osećanje.

„Oho-ho, osećam nešto“, zapevušila je Silvija, nasmejala se i vrckajući izašla iz kuhinje.

„I ja“, promrmljala sam zamišljeno i okrenula se prema vratima, znajući da je pratio svaki moj korak dovde.

Jeste da sam ga izbegavala do kraja večeri, ali osećala sam njegov pogled na sebi dok sam vijugala između gostiju. Nešto me je stalno vuklo u njegovom pravcu i morala sam da se pomučim kako ga ne bih pogledala. Ponosim se sobom jer sam odolela. Nepoznato zadovoljstvo koje bi me preplavilo kad bih se izgubila u njegovom hladnom pogledu isparilo bi kad bih ga videla s drugom ženom.

Pozdravila sam se s Delom i Silvijom, izašla na ponoćni vazduh i pošla prema metrou. Radovala sam se što ću se sklupčati u krevetu i duže spavati sutra.

„Ona mi je samo poslovna saradnica.“ Tihi glas iza leđa zaustavio me je i pomilovao mi kožu, ali nisam se okrenula. „Znam da se pitaš.“

„Ne moraš ništa da mi objašnjavaš.“ Nastavila sam da hodam, znajući tačno šta radim. Zagrejao se za mene i, iako nisam vešta u igri jurenja, znam da ne bi trebalo da ispadnem očajna. Mada jesam očajna, što me nervira. Umem da prepoznam nešto loše, a iza mene stoji muškarac koji bi mogao da mi pomuti razum.

Uhvatio me je za ruku da zaustavi moje bekstvo pa me okrenuo prema sebi. Da sam dovoljno jaka, zažmurila bih da ne vidim njegovo prelepo lice. Međutim, nisam dovoljno jaka.

„Ne, ne moram da objašnjavam, ali upravo to radim.“

„Zašto?“ Ne povlačim ruku jer se toplota njegovog dodira probija kroz moju teksas jaknu i greje mi hladnu kožu, uspaljuje mi krv. Nikad nisam osetila ništa slično.

„Zaista ne želiš da se petljaš sa mnom.“ Ne zvuči uvereno i zavarava se ako misli da ću poverovati. Želim da poverujem. Želim da odem i da iz glave izbrišem susrete s njim kako bih ponovo postala uravnotežena i razumna.

„Onda me pusti da odem“, odgovaram tiho i uzvraćam mu vatreni pogled. Duga tišina dokazuje da on zapravo ne želi da me pusti te odlučujem umesto njega i povlačim ruku. „Laku noć, Milere.“ Hodam nekoliko koraka unatraške pa se okrećem i produžavam dalje. To je verovatno nešto najpametnije što sam ikad uradila, iako mi veći deo mozga poručuje da se prepustim ovome. Šta god da je *ovo*.